

 metafora

NĚKDY JE HEZKÉ, ŽE MĚ MILUJEŠ

*Humorný román
o dvou třicátnících
ve stylu Bridget Jonesové*

**MARIE
VAREILLEOVÁ**

edice **7** lásky

Kamarádky Chloé a Constance jsou každá jiná, obě ale milují knihy, pocházejí z Marincacu a obě mají potíže s láskou. Chloé se nedokáže odpoutat od svého bývalého přítele a romantička Constance čeká na pana Darcyho.

Humorný román líčí milostné vztahy obou mladých žen i jejich cestovní eskapády – z Paříže přes kraj sauternských vinic až do Londýna. Vedle vtipně, s nadsázkou a sebeironicky podávaných situací se objevují i vážnější pasáže, které se vnímavě dotýkají tématu stárnutí a odcházení ze života. Skoro až do konce svižného příběhu není ale jasná zásadní věc: dokážou Chloé i Constance konečně poslat nesprávné muže k šípku a najít si toho pravého na celý život?

*„Je to román vtipný, a zároveň citlivý,
čte se jedním dechem a zůstává po něm
úsměv na tváři...“*

blog *La bulle de Coco*

MARIE VAREILLEOVÁ

NĚKDY JE HEZKÉ,
ŽE MĚ MILUJEŠ

Přeložila Hana Davidová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Je peux très bien me passer de toi © Charleston,
une marque des éditions Leduc.s, 2015
Translation © Hana Davidová, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-384-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-383-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-068-0 (print)

Mé babičce
Marii-Francoise Vareilleové,
rozené Palangieové.

OBSAH

DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	9
CHLOÉ	11
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	21
CHLOÉ	25
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	39
CHLOÉ	42
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	46
CHLOÉ	54
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	63
CHLOÉ	72
DENÍK ICEQUEEN	78
CHLOÉ	82
DENÍK ICEQUEEN	102
CHLOÉ	113
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	125
CHLOÉ	136
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	146
CHLOÉ	155
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	164
CHLOÉ	167
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	178
CHLOÉ	189
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	194
CHLOÉ	199
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	201
CHLOÉ	206
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	224
CHLOÉ	227
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	233
CHLOÉ	241
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	246
CHLOÉ	249
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	254
CHLOÉ	259
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	266
CHLOÉ	269
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	276
CHLOÉ	279
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	292
CHLOÉ	293
DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ	300
PODĚKOVÁNÍ	301

*„Nikdy nemiluj nikoho, kdo se k tobě chová,
jako bys byl obyčejný.“*

Oscar Wilde

DENÍK CONSTANCE DELAHAYEOVÉ

13. února 2013 – 20 h 30 min

Účast na oslavě Gregových narozenin zrušena na poslední chvíli kvůli urputné migréně. Za čtvrt hodiny už budu ležet v posteli s *Rozumem a citem* a svým novým verbenomátoaspirinovým lektvarem proti kocovině.

Může za to moje sestra Anna-Marie, která mi k Vánocům nadělila dárkový poukaz na „kurz objevování tajů vinařského řemesla pro dva“, a já měla úžasný nápad zúčastnit se ho právě včera. Šla jsem tam pochopitelně sama, protože nejsem dva.

Plus: Měla jsem k degustaci dvojnásobné množství vína, které jsem navíc odmítala vyplivovat, protože to je nehorázné plýtvání.

Minus: Můj stav (smrtící opilost po dvou sklenkách) nedovoloval najít spřízněnou duši, jak měla se lstivou vypočítavostí naplánováno má sestra, když mě poukazem obdarovala.

Tak či tak, jelikož kurz objevování tajů vinařského řemesla sestával výhradně ze spárovaných účastníků, kteří na sebe skrz sklenky vína vrhali nové pohledy, bylo moudřejší účastnit se zpitá.

Výsledek akce: Spřízněná duše se nenašla, zato já, která jsem víno prakticky nikdy nepila, ho teď miluju. Myslím, že bych v sobě dokázala probudit opravdovou vášně pro poznávání vína, náš vyučující mi totiž sdělil, že mám znamenité patro. A tak jsem se zapsala do tří následujících kurzů.

Poznámka: Nezapomenout poděkovat té potvoře Anně-Marii.

CHLOÉ

Potřetí mačkám na zvonek, není to jen tak, přehlušit kravál, který se ozývá zevnitř, ale konečně se dveře otevírají. Charlotte mi dává pus, břicho jí od minulého pondělka zase pěkně povyrosto.

„Chloé, já myslela, že nemůžeš přijít!“

„Schůzka se nekonala,“ říkám cestou dovnitř.

Je to samozřejmě lež, ale chtěla jsem mít jistotu, že tu bude i Guillaume, když nás už přestali zvat společně.

Zavírá za mnou dveře.

„Constance mi právě volala, že nakonec nedorazí.“

„Já vím, už mi to říkala.“

Projdu chodbou až do obývacího, láhev J&B, kterou jsem přinesla, položím na stůl a na moment strnu v němém úžasu. Při svých posledních narozeninách jsem se dmula pýchou nad vlastním kulinářským výkonem, spočívajícím v zapáchnutí osmadvaceti svíček do

mramorované bábovky, ovšem vedle Charlotte jsem břídil. Přestože je už v sedmém měsíci těhotenství, k oslavě třicátin svého muže dokázala seskládat origami z ubrousků a nachystat hotový festival miniaturních quichů s rajčaty a fetou a úžasných jednohubek.

Jde za mnou do pokoje, a ještě než jí stačím k přípravě hostiny pogratulovat, pochválí mi nový účes a hned se pustí do líčení prohlídek u doktora v porodnici. Pod nos mi strčí snímek z posledního ultrazvuku. Mně se sklon budoucích maminek mávat na všechny strany panoramatickou fotkou vlastní dělohy zdál vždycky dost zvláštní, až poněkud mimo. Abych jí udělala radost, prohlédnu si ten obrázek scvrklé fazolky velmi pozorně a prohlásím:

„Už je tam pěkně vidět profil, má vysoký čelo, bude inteligentní.“

Rozzáří se jí obličej, jak si své dítě představuje coby budoucího nositele Nobelovy ceny, a já situaci okamžitě využiju k tomu, abych se jen tak mimochodem optala:

„A co Guillaume, ten nepřijde?“

Pravé obočí jí rázem povyskočí o tři čísla nad levé a úsměv zmizí.

„Ale ano, přijde,“ přízná mrzutě a dodá: „Ty se ničíš.“

Pokrčím rameny. Charlotte mě zná až moc dobře. Jejího podezíravého pohledu si nevšímám, tuším ale, že moc dobře ví, že tohle všechno je kvůli němu: ofina, která mi padá až pod obočí, sčesaná při odchodu z práce, jehlové podpatky, působící bolest tak nesnesitelnou, že mám chuť amputovat si obě nohy, a úzké džíny... Aby to nevypadalo, že jsem se nějak zvlášť chystala, nepřevlékla jsem se, než jsem sem vyrazila.

Nechala jsem si džíny na znamení toho, že jsem *cool*. Za tu dobu, co spolu kamarádíme, ale vím, že Cha se nenechá obalamutit džínami nebo schůzkou, která se nakonec nekonala. Nejspíš asi taky uhádla, že mám nové krajkové spodní prádlo značky Aubade, pořízené právě pro tuhle příležitost. Ale co, štěstí přece přeje připraveným.

Ona to všechno ví, ale nic neříká ani nijak nesoudí, jen si dělá starost.

„A já myslela, že tě s někým seznámím,“ povzdechla si, „s jedním advokátem, co dělá s Gregem, je mu třicet, je hrozně milej, je s ním legrace a taky...“

Už neposlouchám. Právě přichází Guillaume s tím svým klidným úsměvem, vyndává ruku z kapsy tmavošedého saka a podává ji Gregovi, Charlottinu muži, který na chvílku vystrčil nos z kuchyně, aby se s ním pozdravil. Plácnou se po zádech a já jim čtu ze rtů: „Nazdar, chlape, jak je?“

Samozřejmě že takový, jaký je, je jenom díky mně. To já ho naučila chodit zpříma, já mu ostríhala vlasy, to já chtěla, aby si kupoval obleky na míru a místo brýlí nosil čočky. Já na jeho rtech vykouzlila ten věčný nenápadný úsměv, z kterého se jeho stážistkám hrne krev do tváří. Dodala jsem mu sebedůvěru. Ale stejně jsem ho milovala ještě předtím ve špatně padnoucích oblecích a brejličkách intelektuála, s přerostlými vlasy a tou jeho nesmělostí. Měla jsem ho ráda, když se ještě krčil v koutě a jiným holkám ani nestál za pohled.

Charlotte mi nabízí skleničku a já se probírám. Říkám jí, že si zajdu do ledničky pro pivo. Snažím se vyhnout Guillaumovu pohledu. Usmívám se úplně na každého, kromě něj, a úplně každý, kromě něj, se na

mě dívá. Jsem k politování. V kuchyni narazím na Grega, který se plně soustředí na porcování domácí pizzy.

„Všechno nejlepší, Gregu!“

Zvedne hlavu, v nadšení máchne nožem a košili v barvě nebeské modře si pobryndá rajčatovým protlakem.

„Jé, Chloé, to mám radost, Charlotte říkala, že nemůžeš přijít.“

„Nakonec to vyšlo. Ale nejsem nijak originální, přinesla jsem jako každoročně láhev J&B.“

Políbíme se na tváře.

„Díky, tos nemusela...“

Greg je moc fajn. S Charlotte tvoří pár, jaký se dneska jen tak nevidí: dokud je smrt nerozdělí. Znají se už deset let a můžou se klidně celou dobu hádat, stejně se dál budou milovat jako první den. To kdybych já zít-
ra potkala muže svého života, což je (buďme soudní) dost málo pravděpodobné, tak bych takového vztahu, jaký teď spolu mají, dosáhla asi tak v době menopauzy.

Greg nasadí svůj mírně zaražený výraz, díky kterému se podobá Marshallovi ze seriálu *Jak jsem poznal vaši matku*, odkašle si a pak mi sdělí:

„Promiň, Chloé, já pochopil, že nepřijdeš, a tak jsem... tak jsem pozval Guillaumea.“

Charlottin hlas za mnou odpovídá místo mě, a i když jsem k ní zády, vím, že obrací oči v sloup.

„Neboj, miláčku, Chloé to nevádí, spíš naopak...“

A s rukama v bok pokračuje:

„Každopádně jsou tu už dva Gregovi kamarádi, co se mě na tebe ptali. Kdyby tě to snad někdy zajímalo...“

Nacpu si půlku ukrojené pizzy do pusy.

„Mě to zajímá.“

Koukne na mě udiveně, v očích se jí blýskne jiskřička naděje.

„Fakt?“

„Fakt,“ odpovím a zhltnu zbývající kousek.

„Já teda nechápu, jak se můžeš tak cpát, a mít přitom pořád tělo, jaký máš,“ povzdychne si Charlotte.

„To je tím, že tolik sportuju,“ odpovídám s plnou pusou, „běhám a věnuju se nezávaznému sexu a taky dodržuju extra zdravěj stravovací režim na pivní bázi.“

Charlotte vyprskne smíchy, bere mě za ruku a odvádí z kuchyně. Ten její advokát není zase tak špatný. Zná můj vkus, holka. Už víc než deset let mi představuje všemožné Gregovy kamarády, kolegy, bratrance, kolegy kamarádů a kamarády bratranců těch kolegů. I kdybych byla totálně beznadějný případ, ona mě nepustí, dokud se nevdám a nepoviju čtyři děti. Bdí nade mnou.

Trochu klábosím s advokátem, říkám mu, že dělám strategické poradenství v jedné velké firmě. Zdá se, že ho to opravdu zaujalo. Vytahuju cigaretu, potřebovala bych oheň. Usmívá se na mě, nakloní se blíž, aby mi připálil, dívá se mi přitom do očí, já mu pokládám prsty na ruku, abych si zapalovač přidržela. Trochu nejistý se mě ptá, jestli se tu může kouřit, já mu podávám cigaretu s otiskem své rtěnky, aby si taky dal. Když kouří, je sexy, ale kvůli tomu tady nejsem. Právě si to sem s mírně křečovitým výrazem šine Guillaume. Datum Nového roku je snad jediná věc na tomhle světě, která je předvídatelnější než chlap.

„Chloé?“

„Jé, Guillaume, ahoj, já tě neviděla...“

Rovná si uzel na kravatě a pak se mi zadívá do očí.

„Jak se máš? Můžu s tebou mluvit?“

„Jasně.“

Advokát pochopil, že je tu navíc, odchází a já cítím neurčitou výčitku za to, že jsem ho navnadila.

„Máš nový účes?“

„Jo. To mi dělal José zezdola.“

Už je uvolněnější, oči plné světylek mhouří, když se usmívá. Chvilí si povídáme. Deset minut. O novém iPhone, který si pořídil. Bez debat je to dost těžká věc, když si s člověkem, s kterým jste léta sdíleli úplně všechno, máte říkat banality. Ještě horší než spolu nemluvit vůbec. Mé tělo si uchovalo z dřívějších dob některé reflexy. Reflex zajet mu prsty do uzlu na kravatě a povytáhnout ji, opřít si mu hlavu o rameno, mechanicky si pohrávat s konečky vlasů, které se mu kroutí vzadu na krku. Tomu je ale konec, už na to nemám právo. Tak tedy zvednu hlavu, odtáhnou ruku, zkrotím úsměv a po těch deseti minutách mu s povzdechem řeknu:

„Tak jdeme, nebudeme se bavit celý večer, nechci, aby si mysleli, že jsme spolu...“

Usměje se na mě těma svýma modrýma očima, na rtech má ale posmutnělý výraz.

„Polovina chlapů tady v místnosti má oči jen pro tebe, nemůže přece bejt nijak těžký najít si cítele.“

Vybuchnu smíchy, asi dost hlasitě, otočím se k němu zády, asi dost rychle. Chce se mi brečet.

Uběhly tři hodiny, vytáhla jsem sedmnáct lehkých marlborek, popovídala si úplně s každým, dvěma týpkům, jeden z nich je ten advokát, jsem dala svoje telefonní číslo, třetímu číslo falešné. V koupelně zkouknu

make-up, tužkou ho poupravím. Dám si vodu z kohoutku. V kuchyni Charlotte chystá svíčky na dort a hudeje na Gregovy kámoše, že jí vzbudili malou Sophii. Tříletá Sophie teď stojí bosá ve dveřích kuchyně, po zemi vláčí dudlík. Beru ji do náruče.

„Pojď, holčičko moje, jdeme spinkat.“

„Teto Chloé, ty jsi krásná jako víla,“ skládá mi mezi vzlyky kompliment a z nudle pod levou nosní dírkou se jí dělá pěkná bublina.

Jdu s ní do jejího pokoje, uložím ji do postýlky. Voní po vanilce, sálá dětským teplem. Chce se pomazlit a já jí ráda vyhovím. Moc by se mi líbilo, kdybych mohla se stejnou jistotou jako ona nařizovat dospělým, aby se se mnou pomazlili. Pusinkuju ji na hebké buclaté tváře, motám ji do peřinky a říkám, že si z ní udělám suši a celou ji sním, protože suši ze Sophie, to já moc ráda. Křičí, směje se, vzpouzí se. Nechce skončit jako suši. Poslintá mi tváře. Nebohý make-up. Baculatýma ručkama mě chytá kolem krku a chce pohádku.

Zaváhám, pak zavřu dveře a rozsvítím modrou lampičku. Pohádky Sophii nikdy nečtu, ale vymyslím je pro ni. V hlavě jich mám spoustu, měla bych je sepsat. Snad jednou. Z obýváku sem doléhá, jak hosté propěvují narozeninové přání, tleskají a pískají, zatímco Greg sfoukává svíčky. Já sedím na koberci a Sophii-suši vyprávím pohádku o princezně, které leží u nohou všichni princové, ale ona se zamiluje do obchodníka se sny z Hvězdné ulice. Vrším jednu zápletku za druhou, až jí ztěžknou víčka a je slyšet už jen dumláním palce. I přes tlumeně doléhající hlasy a smích působí tenhle pokoj s pidinábytkem podivuhodně klidně. Spánek té malé hlídají plyšáci s nehybnými očima, noční lampič-

ka s otáčivým stínítkem promítá na strop a zdi modré siluety. To musí být paráda, být tříletou Sophií a mít Charlotte za maminku. Nemít ani ponětí, co je to smartphone, tampax, prezervativ, frťan, život, který utíká den za dnem rychleji a mizí mezi prsty. Skálopevně věřit, že právě na vás čeká obchodník se sny z Hvězdné ulice, aby vás na své létající motorce přenesl do veliké dálky... Mé hluboké filozofické úvahy přeruší zavibrování telefonu, nadskočím.

23:57 – GUILLAUME FAVREAU
ODCHÁZÍM. JDEŠ TAKY?

Sedím dál na růžovém plyši, čekám deset minut. Deset minut pozoruju Sophiinu lampičku, jak se otáčí a kreslí na zeď modré jednorožce. Deset minut si říkám, že musím odmítnout a tohle bláznovství utnout, protože když zase půjdu s Guillaumem, sotvakdy potkám obchodníka se sny. Deset minut si říkám, že ho nechám deset minut čekat, bude se ptát, jestli jsem už neodešla, bude mě hledat, znervózní...

00:07 – CHLOÉ LACOMBOVÁ
O.K.

Co se dá dělat, je to silnější než já.

Měl by mi za to na oplátku přijít smajlík. Nesnáším smajlíky, je to opravdu klamavá reklama, dělají sympatáky i z těch největších ubožáků.

Když mě zahlédne Charlotte, jak se za Guillaumem soukám do kabátu, srašťí obočí a chce vědět, kam

mám namířeno. Vysvětluju, že už jedu domu, a tak se taxíkem svezu až na Pigalle společně s Guillaumem. Změří si mě podezřívavým pohledem. Dám jí pusku na tvář.

„Ty seš taková moje máma,“ prohodím.

Nerozesmálo ji to ani trochu. Jen si vzdychla.

„Chloé, vážně, ty jsi všeho schopná.“

Jakmile za námi zapadnou hlavní dveře, vezme mě Guillaume za ruku. Když mě takhle drží, jako by mi bylo znova patnáct. V taxíku mě políbí. Konečky prstů pohladím místo na jeho zápěstí, kde se proplétají vytetovaná písmenka C a G, památka z doby, kdy jsem byla ještě dost hloupá na to, abych si myslela, že život prožijeme spolu. Zajede mi rukama pod oblečení, probírá se krajkami mého značkového prádla. Teď vím, že to byla opravdu dobrá investice. Když platí, bojuju s kabelkou a hledám v ní klíče, pak mi padají na zem. Ve výtahu se dychtivě líbáme jako dva študáci.

„Jestli budeš dělat rámus, Chloé, tak to od paní Gomezové zase pěkně schytáš,“ mumlá s pusou zabořenou do mého krku.

Navzdory únorovému chladu má příjemně teplé ruce, oči plné smíchu. Dělá mi potíže zasunout klíč do zámku.

Dveře se zavřou, rozhostí se ticho. Konečně. Ticho a Guillaume, jeho mýdlová a taky alkoholová vůně, jeho hezky učesané vlasy čechrané mými prsty. Mé šaty padající na zem, jeho ruce, které mě zvedají a pokládají na kuchyňský stůl, jako bych nevážila víc než taška s nákupem. Na moment se zastaví, než mu rozepnu košili. Prstem mi odhrne pramínek vlasů na uchu a zašeptá:

„Môc se mi líbí ta ofina, je sexy.“

Nenechá mě odpovědět, a já ani odpovědět nechci. Chci, aby vzal věci do svých rukou. Můj typ to není, žádný gentleman ani romantik jako Ashley Wilkes nebo Mark Darcy. Vyrostla jsem daleko od honosných domů luxusní čtvrti, já mám slabost pro uličníky.

Chci, abychom skončili na zemi u dveří nebo na stole v kuchyni, protože postel je moc daleko, já chci Heathcliffův zápal v záři blesků na *Větrné hůrce* a vášně Rhetta Butlera uprostřed *Atlanty v plamenech*. Prostě všechno, nebo nic, nenávidím zlatou střední cestu. Žádný div, přečetla jsem až moc románů.

A potom mě k sobě přitiskne, já mu položím tvář na zpocený hrudník. Na oknech malinkaté kuchyně se sráží pára a připomíná, že venku vládne zima. Bere mě do náruče a odnáší do postele. Když sáhnu po krabičce cigaret na nočním stolku, zašeptá:

„Tohle ti nesvědčí, Chloé, měla bys s tím přestat.“

Tak krabičku nechám a on jde zpátky do kuchyně. Když se vrací, je už oblečený, v ruce drží sklenici mléka. Zavírám oči, nesnáším pohled na to, jak odchází. Dá sklenici na stůl a mně pusu na čelo. Slyším, jak se vzdaluje – vstupní dveře klapnou a byt ztichne. Už tu není.

Takový ex, to je praktická věc. Každá z nás by se čas od času měla s nějakým svým ex vyspat. A já bych dokonce měla spát jedině s ním, protože jedině s ním spát chci. Můj ex.

Můj ex, co to už dva roky táhne s jinou.

Můj zatracený ex, co se za čtyři měsíce žení.